

עפ"ת 10774/03/22 - מאיה רוזן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 10774-03-22 רוזן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90519374194

בפני כבוד השופט עמית יורם צלובניק
מערכת מאיה רוזן
נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער באמצעות עו"ד חזי כהן
המשיבה באמצעות עו"ד רימא מולה

פסק דין

המערערת משיגה על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בהמש 4692-01-22 (כב' השופט א' בועז), לפיה נדחתה בקשת המערערת מיום 9.1.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר ביום 16.9.20, בשעה 07:02, בראשל"צ; למערערת יוחסה נהיגה במהירות של 92 קמ"ש בכביש המוגדר כדרך עירונית המסומנת בתמרור 426 והמותרת בנהיגה של עד 70 קמ"ש.

הודעת תשלום קנס נשלחה בדואר רשום למענה של המערערת בתל אביב.

על פי המצוין בהודעת תשלום הקנס המועד האחרון לתשלום חל ביום 10.6.21, ואין חולק כי הקנס שולם ביום 2.6.21.

המערערת טענה בתצהיר שצורף לבקשתה בבית משפט קמא, כי לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס לביתה, וכי נודע לה לראשונה אודות העבירה המיוחסת, בהודעה של רשות הרישוי אותה קיבלה "במהלך חודש דצמבר" 21, לפיה נשלל רישונה בשל צבירת עבירות תעבורה (הוצגה הודעת רשות הרישוי מיום 3.10.21, בה מפורטות 5 עבירות תעבורה, ובתוכן 4 עבירות מהירות).

עוד טענה המערערת כי מי שנהג ברכב במועד העבירה - וכן במועד סמוך נוסף, בו בוצעה עבירת מהירות באותו קטע כביש (להלן - **הדוח השני**) - היה אביה, מר לרי רוזן (צורף תצהירו של מר רוזן).

אציין כי עניינו של הדוח השני נדון בבית המשפט לתעבורה בהמש 5978-01-22, בבקשה "מקבילה" שהוגשה על ידי המערערת למתן הארכת מועד להישפט, ואף הוגש ערעור כנגד דחיית הבקשה בתיק זה במסגרת עפ"ת 40428-03-22, שנמחק ביום 11.4.22 לבקשת ב"כ המערערת.

באשר לתשלום הקנס בגין הדוח שבפניי, וכן בגין הדוח השני, נטען כי המערערת שילמה את הקנסות לאחר שנודע לה "בדרך אגב בעקבות פניה לדואר", על קיומם של חובות, והמערערת חששה מהטלת עיקולים, ואין לראות בתשלום הקנס בנסיבות אלה משום הודאה בעבירה.

עוד נטען כי לא קיימת בתיק ראייה בעניין תקינות מצלמת המהירות או כיולה; ב"כ המערער אף טען תחילה כי בחומר החקירה לא מצויה תעודת עובד ציבור המעידה על כך שהתמרור היה מוצב ברשות עירונית וכי הוצב תמרור של כניסה לתחום דרך עירונית, ואולם נסוג מטענה זו, לאחר שהוצגו תעודות עובד ציבור בעניין זה, שהוגשו בתיק "המקביל" לגבי הדוח השני.

בהחלטה מיום 24.1.22 דחה בית משפט קמא את הבקשה. נקבע כי עם תשלום הקנס "השתכללה הרשעתה של (המערערת), ועם חלוף המועד לערעור ההרשעה הפכה לחלוטה." בנוסף צוין, כי טענת המערערת בעניין נסיבות התשלום, וכפירתה בביצוע העבירה, אינן מצדיקות היעדרות לבקשה וקיום חשש לעיוות דין, וכי הבקשה הוגשה בשיהוי של כ- 7 חדשים ממועד תשלום הקנס, אשר די בו כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

בערעור נטען כי המערערת לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס ולא הוצג אישור מסירה, וכי המערערת ידעה על קיום העבירה רק בחודש דצמבר 21 בעקבות הודעת רשות הרישוי, וכי לפיכך "נפלה שגגה" בקביעת בית משפט קמא כי הבקשה הוגשה בשיהוי של 7 חדשים. עוד נטען כי הנהיגה בוצעה על ידי אביה של המערערת.

יצוין, כי המצהיר, מר רזון, מסר בפניי דברים בעניין נהיגתו ברכב, כנטען על ידו, במועד ביצוע העבירה.

ב"כ המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור. נטען כי אכן לא הוצג אישור מסירה, ואולם נוכח תשלום הקנס במועד, הוכח כי המערער היתה מודעת לקיומה של העבירה, והמערער בחרה להגיש בקשת ההארכה רק בעקבות הודעת רשות הרישוי על אמצעי תיקון.

אין מקום לקבלת הערעור.

על פי הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי יש להציג "נימוקים מיוחדים", למתן הארכת מועד להישפט, והדברים נכונים ביתר שאת, לאחר תשלום הקנס שמשמעו הודאה בעבירה על פי הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נ"ח) תשמ"ב - 1982 (**תסד"פ**). תכלית הוראות אלה בעקרון סופיות הדין ומניעת הליכים מיותרים בעבירות קנס, והארכה הניתנת למקבל הקנס להגיש בקשה להישפט, המפורטת בהודעת תשלום הקנס, מציבה בפניו לוח זמנים ברור, כמותווה בהוראות סעיף 229 לתסד"פ.

מסכים אני עמדת המשיבה, כי קיימת חזקת ידיעה לפיה אדם מודע למהות חיוביו בעת שהוא בא לפרעם, ותשלום הקנס בעניינינו, תוך מסגרת הזמן שנקצבה בהודעת תשלום הקנס - לפני יום 10.6.21 - שעה שלא נוצר עדיין חוב שלא נפרע, אינה מתיישבת עם תשלום כפוי מתוך אילוץ. בכך יש להביא לכלל מסקנה כי המערערת היתה מודעת לקיומה של

העבירה על אף שלא הוצג אישור מסירה (השוו בעניין זה - רע"פ 2600-22 דורון חתן נ' מדינת ישראל, 11.5.22).

על כך יש להוסיף כי המערערת הגישה בקשתה להארכת מועד רק 7 חדשים לאחר תשלום הקנס, באופן המלמד כי עילת הפניה היתה הודעת רשות הרישוי בדבר השתת אמצעי תיקון, ואין להסכין עם הגשת בקשה בשיהוי ניכר בשל ניסיון לשנות את "רוע הגזירה", שעה שעל פי הוראת סעיף 229(ה) לחסד"פ יש לבחון אם הבקשה לא הוגשה במועד "בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

הנסיבות האמורות משליכות גם על בקשתה המאוחרת של המערערת לבצע הסבת הדוח על שם אחר, וזאת משהבקשה לא הוגשה במועדה ללא מתן הסבר כלשהו, וכבר נפסק כי אין להלום כי בקשות מעין אלה יוגשו תוך לוח זמנים שרירותי "ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים..." (רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל, בפסקה ה (27.12.2011); רע"פ 2754/12 פול ביסמוט נ' מדינת ישראל (19.4.2012)).

עוד אוסיף בעניין זה, כי לא השתכנעתי מדבריו של המצהיר, מר רוזן, בפניי, שלא מסר פרטים ברורים לגבי שעת הנהיגה, כי אכן נהג ברכב במועד ביצוע העבירה.

נוכח האמור, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 מאי 2022, בהעדר הצדדים.